

In één klap zonder vader en moeder

Wat doet het met een kind als de vader de moeder vermoordt? Roser (47) verloor als kind op één dag haar moeder, vader én veilige thuis. In de documentaire *Blauwdruk* doet ze haar verhaal.

Echtgenoot schiet ex en vriend dood', luidde de krantenkop op 28 september 1985. In het artikel eronder stond dat een 49-jarige man uit Terneuzen een dag eerder zijn 36-jarige ex-vrouw en haar nieuwe vriend had doodgeschoten. Daarna had hij zich bij de politie gemeld en bekend. 'Hoewel de man al geruime

tijd niet meer bij de vrouw woonde, kon hij het niet verkroppen dat zij van hem wilde scheiden.' De dader was de vader van Roser Flug (47), het slachtoffer was haar moeder. Ze kwamen oorspronkelijk uit Spanje en woonden sinds 1980 in Nederland. In 2011 kwam Roser met lotgenoten in contact en sindsdien deelt ze actief

haar verhaal op lotgenotenbijeenkomsten, in interviews en in gevangenis-
sen. "Dan zing ik ook liedjes", zegt de zangeres. "Op zich werkt dat helend. Maar elke keer word ik ook weer teruggeworpen in de tijd." Omdat er in Nederland elke twee weken een vrouw wordt vermoord door haar partner of voormalig partner,

besloten regisseur Sara Kolster en ervaringsdeskundige Perla Joy (haar overkwam hetzelfde als Roser) de documentaire *Blauwdruk* te maken over femicide. Ook Roser doet daarin haar verhaal. Ze was de jongste van een creatief en muzikaal gezin. “We hielden van tekenen en playbacken. Ik deed Michael Jackson en Madonna na en trad ook op. Mijn moeder ging dan altijd mee.”

Haar vader was altijd enorm trots op Roser, ze was zijn oogappel. Desondanks waren er veel spanningen in het gezin, waar zij gevoelig voor was. Hoewel het geen excuus is voor zijn gedrag, vermoedt ze dat haar vader door zijn eigen traumatische jeugd zorgde voor een onveilige thuissituatie. Op een gegeven moment gingen haar ouders uit elkaar. Na een tijdje kreeg haar moeder een nieuwe vriend. Tot woede van haar vader. “Op een dag ontmoette ik hem op straat. Hij zei: ‘Zeg tegen mama dat het morgen gebeurt.’ Ik ben naar huis gerend en vertelde het huilend aan mijn moeder. Ze nam me op schoot en probeerde me gerust te stellen. Die nacht mocht ik bij haar in bed slapen.”

Glimlach

Roser ziet zichzelf nog die volgende ochtend op het grote bed zitten, terwijl haar moeder zich achter de kaptafel klaarmaakte. “We glimlachten naar elkaar. Ze was extreem rustig.” Voor de school ging haar moeder bij het afscheid op haar knieën zitten. “Ze pakte mijn hand en legde die met de hare op mijn hart. ‘Ik zal altijd hier zitten’, zei ze. En toen ging ze weg. Ik voelde dat er iets vreselijks stond te gebeuren.” In de middagpauze werd ze gezocht door de schooldirecteur. Ze verstopte zich op het toilet. “Vlak voor de laatste bel werd ik uit

de klas gehaald. Ze brachten me naar de school van mijn broers. Daar vertelden ze: ‘Jullie vader heeft jullie moeder vermoord.’” Ze kregen tien minuten om in het ouderlijk huis wat spulletjes te pakken. “Ik was net jarig geweest en had een notitieboekje gekregen met beertjes erop, dat heb ik gepakt.”

Lieve pleegouders

Anderhalf jaar lang verbleef ze op verschillende opvangadressen. Op één ervan was ze getuige van zware mishandelingen. Trauma op trauma. Gelukkig kwam ze daarna bij lieve pleegouders terecht, bij wie ze nog een redelijk normale jeugd had. “Ik was 8, maar observeerde eerst goed en paste me aan, zodat er geen spanningen zouden zijn. Vanaf dag 1 heb ik ze papa en mama genoemd en droeg ik hun achternaam. Ik had toen al een enorme drive om gelukkig te zijn. Ik wilde een goed leven. Ik heb nu twee fantastische kinderen en de beste partner die ik me kan wensen. Zij maken mijn leven de moeite waard. Maar het is een zware strijd.”

Het verleden kun je niet uitwissen, weet ze. “Lang heb ik gedacht dat ik volledig kon herstellen, maar ik leef al veertig jaar met trauma en worstel met PTSS.”

Haar vader kreeg acht jaar cel. Nadat hij vervroegd vrijkwam, zocht ze hem op. “Ik heb niet gevraagd waarom hij het had gedaan, ik heb verteld hoe mijn leven was verlopen. Over het pleeggezin waar mishandelingen waren, over grensoverschrijdende ervaringen die ik moest meemaken. Het was ondraaglijk voor hem. Zijn kleine meisje. Hij wilde weten: ‘Wie was dat? Ik vermoord hem!’ Ik zei: ‘Dat zal ik je nooit vertellen. Het is een gevolg van jouw keuze om mama te vermoorden.’” Ze voelde zich pas echt vrij toen hij in 2016 overleed. “Er viel een last van mijn schouders. Het was eindelijk klaar, hij was er niet meer.” Haar moeder mist ze nog elke dag. “Mijn dochter en ik kunnen heerlijk kletsen. Ik zou dat zo graag met haar doen. Ik zou haar zo veel willen vragen.”

► BLAUWDruk | NPO 2 | HUMAN | 22.20

Zie ook www.blauwdruk.org